

lig kvalificeret – det siger sig selv – gruppe studerende, fordi det i sig selv giver kvalitet i uddannelsessystemet.

Når vi ser på stipendieforslaget, må vi sige, at i en tid, hvor man kan se nødvendigheden af at give støtte til at komme til landet, er det jo selvfølgelig udmærket med stipendier. Men vi synes, det er en meget snæver måde, stipendierne skal uddeles på. Det er ministeren, der vælger, hvilke uddannelser der gives stipendium til, og det fremgår meget klart af de svar, der er givet, at ministeren nok vil lade sig inspirere, men ikke af nogle, der permanent beskæftiger sig med området. Ministeren vil vælge nogle, som kan bistå ved udvælgelsen, og det synes vi er for snævert.

Vi synes også, det er for snævert, at det kun kan ske inden for naturvidenskabs-, teknologi- og merkantilområderne. Vi tror, at danske medstuderende og danske uddannelsesinstitutioner, uanset på hvilket niveau de befinder sig, også kunne have god gavn af internationale studerende med en humanistisk baggrund, og det gælder i særdeleshed, hvis man gerne vil tiltrække de dygtigste, at det ville være hensigtsmæssigt med en helt anden bredde i stipendiegivningen end den, der er lagt op til her.

Samlet set støtter Det Radikale Venstre ikke forslagene. Vi har læst de svar, der foreløbig er kommet, og vi har en række uddybende spørgsmål under udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Tina Nedergaard (V):

Jeg kan høre, at den radikale ordfører er bekymret for, om forslagene har en positiv indvirkning på internationaliseringen, og om vedtagelse af forslagene måske vil betyde, at der bliver mindre udveksling mellem danske universiteter og læreanstalter i tredjelande, og derfor vil jeg gerne spørge, om fru Margrethe Vestager ikke er enig i, at der allerede i dag pågår en stor udveksling af studerende med bl.a. USA og England, hvor det jo er en kendt sag, at man netop opkræver betaling. Det er den ene side af spørgsmålet.

Den anden side af spørgsmålet er: Når man opkræver betaling i en række europæiske lande for udenlandske studerende, er der vel ikke nogen grund til at bekymre sig for, at de ikke skulle søge danske universiteter – altså medmindre man har den opfattelse, at danske universiteter ikke kan levere den samme høje kvalitet som f.eks. engelske universiteter?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg havde en lille smule svært ved at høre spørgsmålet – det medgiver jeg gerne – men det giver jo god anledning til at gentage mit grundsynspunkt, nemlig at jeg synes, at det på det foreliggende grundlag, både bemærkningerne og internationaliseringsredegørelsen, er meget svært at se en analyse, der siger noget om, hvorvidt den danske situation er at sammenligne med henholdsvis den engelske eller for den sags skyld den amerikanske.

Derudover vil jeg sige, at jeg heller ikke har set formodninger og prognoser om, hvordan det vil udvikle sig, og hvem det er, der vil komme. Jeg ved ikke, hvordan det ser ud i Tyskland og Spanien og andre steder, måske i lande, hvor der også tales mindretalssprog. Jeg ved ikke, hvordan søgningen er, men det ville have været med til at kvalificere diskussionen, og det kunne give en meget mere præcis vurdering af, om forslagene vil ændre eller ikke ændre forholdene. Men vi er jo overladt til vores egne forestillinger og fantasier og vores eventuelle frygt for, hvordan det vil gå.

Som fru Tina Nedergaard kan høre, har vi en negativ forestilling om, hvordan det vil gå. Vi tror, at det vil smitte af på andre uddannelser, og vi tror, at det vil give alt for store administrative byrder rundtomkring på uddannelsesinstitutionerne. Hvis vi kan få et løfte om, at beregningerne af, hvad uddannelse faktisk koster, også vil udløse ekstra taxametre og taxameterforhøjelser, kan det måske virke motiverende, men det er jo en ganske anden diskussion.

(Kort bemærkning).

Tina Nedergaard (V):

Jeg har heller ikke kendskab til, at der skulle ligge grundlæggende analyser bag forslagene – det må jeg medgive – men jeg mener heller ikke, det er nødvendigt.

KL 15.50

Vi kan jo se på erfaringerne fra omverdenen. Netop nogle af de universiteter i verden, der opkræver den allerstørste betaling for udenlandske studerende, er faktisk dem, der får allerflest ansøgere, både fra deres egne landsmænd og også fra danskere, der f.eks. tager til USA, så på baggrund af de erfaringer, andre lande har gjort, vil jeg spørge: Kunne Det Radikale Venstre ikke vove at nå frem til, at det at skulle betale for at komme til et universitet et andet sted i verden ikke er nogen hindring for, at man ønsker at